

IM ABENDROT

74

Schubert, Franz Peter (1797 – 1828), D799

Anne Sofie von Otter, sopraan
The Chamber Orchestra of Europe
Claudio Abbado

*O wie schön ist deine Welt,
Vater, wenn sie golden strahlet!
Wenn dein Glanz herniederfällt
Und den Staub mit Schimmer malet,
Wenn das Rot, das in der Wolke
blinkt,
In mein stilles Fenster sinkt!*

*Könnt ich klagen, könnt ich zagen?
Irre sein an dir und mir?
Nein, ich will im Busen tragen
Deinen Himmel schon allhier.
Und dies Herz, eh' es zusammen-
bricht,
Trinkt noch Glut und schlürft noch
Licht.*

*O, hoe mooi is uw planeet,
vader, in die gouden stralen!
Als uw glans daalt als een kleet,
over 't stof nog licht laat dwalen.
Als het rood, dat in de wolken blinkt,
in mijn stille venster zinkt!*

*Mag ik klagen of versagen?
Twijfelen aan u en mij?
Nee, ik wil in 't harte dragen
reeds uw hemel, heel nabij.
En dit hart - voordat het breekt en
zwich - ,
drinkt nog gloed en slurpt nog licht.*

De tekst is van Karl Gottlieb Lappe (1773 - 1843). De Nederlandse vertaling is van Lau Kanen (2005). De orkestratie is van Max Reger.

Welk mens wordt niet geraakt door het wonderbaarlijke schouwspel van een zonsondergang? Geen wonder dat zowel dichters als componisten daarover de mooiste teksten respectievelijk melodieën hebben geschreven. Hoe verschillend zo'n zonsondergang kan worden ervaren blijkt wel uit het immense verschil tussen dit lied van Franz Schubert en het lied *Im Abendrot* van Richard Strauss (zie nr. 85). Ook hier slaagt Schubert er in met heel eenvoudige middelen een maximaal effect te bereiken en het is dan ook niet verwonderlijk dat de luisteraars bij de première van het lied in 1827 meteen een reprise wilden.

Dit toch blijde lied raakt ons omdat het door Schuberts muziek een gebed is geworden dat ons herinnert aan de breekbaarheid van wat mooi is en aan onze eigen sterfelijkheid. En doet niet elke zonsondergang dat? Zoals het klinkt bij Strauss: *Ist dies etwa der Tod?*